

POSTANOWIENIE

31 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.J.1 i M.J.2

przeciwko Syndykowi masy upadłości G. spółki akcyjnej w upadłości w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Syndyka masy upadłości G. spółki akcyjnej w upadłości w W.

od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 8 marca 2024 r., I ACa 1520/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od Syndyka masy upadłości G. spółki akcyjnej w upadłości w W. na rzecz M.J.1 i M.J.2 kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany syndyk masy upadłości G. S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w Lublinie, wydanego na skutek apelacji powodów M.J.1 i M.J.2 od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o ustalenie oraz zapłatę, i zmieniającego zaskarżony wyrok w ten sposób, że Sąd drugiej instancji uwzględnił żądanie ustalenia nieistnienia stosunku prawnego ze wskazanej umowy kredytu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu tych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 20 lipca 2023 r., I CSK 4467/22, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Obie przyczyny kasacyjne związane były z problemem tego, czy postępowanie z powództwa kredytobiorców o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego mającego wynikać z umowy kredytu zawartej z pozwanym bankiem jest, w razie ogłoszenia upadłości kredytodawcy, sprawą o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości w rozumieniu art. 145 ust. 1 p.u. W konsekwencji skarżący dążył do ustalenia, czy niniejsza sprawa podlegała zawieszeniu także w odniesieniu do żądania ustalenia, a nie tylko w zakresie, w jakim powodowie dochodzili zapłaty.

Zasygnalizowane na s. 4-5 i opisane w dalszej części uzasadnienia skargi kwestie dotyczące tego, czy sprawa o ustalenie może toczyć się przeciwko upadłemu bankowi już z chwilą ustalenia osoby syndyka, dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości. Obecnie jednak należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego, w uchwale SN z 19 września 2024 r., III CZP 5/24. W uchwale tej wskazano, że postępowanie

sądowe z powództwa kredytobiorcy będącego konsumentem o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego z umowy kredytu, prowadzone przeciwko bankowi, co do którego w toku postępowania ogłoszono upadłość, nie jest sprawą „o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości” w rozumieniu art. 145 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, a tym samym może być podjęte z chwilą ustalenia osoby pełniącej funkcję syndyka. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie tej argumentacji należy uznać za zbędne.

Wobec powyższego dostrzeżone w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne jest rozstrzygnięte; nie istnieje też potrzeba wykładni wskazanych na s. 5 skargi przepisów. Kierunek rozstrzygnięcia wspomnianych wątpliwości, odmienny od stanowiska pozwanego, nie powoduje przy tym, że skarga kasacyjna mogłaby zostać ewentualnie uznana za oczywiście uzasadnioną.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]

